

Kjøbstæderne bestaaende Sundhedskommissioner som Forbillede formenes at burde bestaa af Politimesteren for Jurisdiktionen, Stads- eller Distriktslægen og et kommunalt Medlem, saaledes dog, at Stads- eller Distriktslægen, naar Antagelsen af egne Epidemilæger er anset fornøden, i visse Tilfælde erstattes af denne, ifr. § 3 i Slutningen. De Indvendinger mod denne Ordning, som navnlig for Kjøbstædernes Vedkommende maatte kunne hentes fra Sundhedskommissionernes kollegiale Sammensætning, turde formentlig i alt Fald i det Væsentlige være fjernede ved Bestemmelsen i § 1, 1ste Stykke 3 Punktum, og naar for Landets Vedkommende tages Hensyn til, at Sundhedskommissionen i Jurisdiktionens fjernere Dele som oftest vil være repræsenteret paa Stedet ved den antagne Epidemilæge, samt at den derhos understøttes af de i § 1, 2det og 3die Stykke anordnede Hjælpekommissioner, der i væsentlig Grad ville kunne tage sig af den stedlige Ledelse under Sundhedskommissionens Tilsyn og efter dens Anvisning, tør man antage, at den foreslaaede Ordning vil kunne gjøre Gyldest.

I det i § 1, 4de Stykke foreslaaede Overtilsyn indgaar paa samme Maade som i den stedlige Ledelse dels en overordnet Ræge, dels Repræsentanter saavel for Statsmagten gennem Amtmanden, der tillige er Overpolitimester, som for Kommunerne, sidstnævnte saaledes, at baade Amtsrådet og de i Amtsråds kredsen værende Kjøbstæder repræsenteres. Ogsaa i Overtilsynet vil selvfølgelig Lægeelementet, Physisus, indtage en fremtrædende Stilling ved den Sagkundskab, han tilfører, og anviser Paragrafen særligt ham ved

personlig Undersøgelse at overbevise sig om, at de fornødne Foranstaltninger ere trufne, ligesom ogsaa selvfølgelig hans Mening altid maa være af største Vægt, naar Spørgsmaalet er, om offentlig Behandling skal indtræde; men det vil neppe blive benægtet, at det ogsaa paa dette Punkt er nødvendigt, at der gives saavel Staten som Kommunerne Leilighed til ved Repræsentanter, særligt for den økonomiske Side, at varetage deres Interesser. Naar Hensyn tages til den Sundhedskommissionerne ved Forslagets § 2 fjerde Stykke indrømmede Ret, vil der neppe kunne reises besøiet Indvending mod Overtilsynets Medlemsantal, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt offentlig Behandling skal indtræde, og bortset fra dette Spørgsmaal, ville de Sager, der blive at forhandle af Overtilsynet, vistnok ikke være af den Bestaaffenhed, at de skulde lide under det ringe Ophold, som Overtilsynets Sammenkaldelse kan medføre.

At den Overtilsynet udenfor Kjøbenhavn tilkommende Afgjørelse af Spørgsmaalet om offentlig Behandlings Indtrædelse i Kjøbenhavn er henlagt til Kommunalbestyrelsen, og at der her iøvrigt ikke er organiseret et særligt Overtilsyn, vil vistnok findes begrundet i Forholdets Natur.

Det tilføjes sluttelig, at der selvfølgelig af Hensyn til Forslagets Bestemmelser om, at Statsklassen skal overtage en Del af Epidemidgifterne, er givet Finansministeriet Lejlighed til at udtale sig om samme, og at dette Ministerium Intet har fundet mod Forslaget i dets foreliggende Uffattelse at indvende.